

rig Lejlighed for det ærede Medlem til at udvikle sine specielle Tanker og gøre sin særlige Opfattelse gældende med Hensyn til vore Transportmidlers fremtidige Forhold. Det vilde være urimeligt at afskære Regeringen fra at fortsætte Arbejdet paa Gennemførelsen af Jernbaneanlæg, som ventes med stor Interesse og stærk Spænding i store Dele af vort Land. Hvad der er af størst Værdi, er, at denne Lov følges af en Lov om Forbedring af Statsbanerne, en Udvikling af Hovedruterne. Dette er en afgjort Nødvendighed, naar vi stadig vedtager Anlæg af Sidebaner, der tilfører Hovedlinierne stærkere og stærkere Trafik. Hvis det ærede Medlem stærkt havde fremhævet, at det vilde være urimeligt at vedtage denne Lov, hvis ikke Statsbanernes Hovedlinier blev forbedret, saa forstod jeg ham. Men jeg forstaar ikke, at han trods de stærke Ønsker, vi møder i store Dele af Befolkningen — og det er dog Skatteydere, der kommer til Rigsdagen og vil have Jernbaner —, ganske vil modsætte sig al videre Behandling af denne Sag.

Det ærede Medlem omtalte enkelte Baneforslag. Jeg skal ikke komme ind herpaa, da Diskussionen nu drejer sig om den Dagsorden, som er foreslaaet af det ærede Medlem, men jeg vil kun minde om, at det jo ikke er mange Dage siden, at en anden Ordfører for det ærede Medlems Parti fra dette Sted hebrejdede Regeringen, at den havde indskrænket Sikringsstyrken. Er der noget, der har kostet Penge her i Landet under de ekstraordinære Forhold i de senere Aar, er det dog vistnok Sikringsstyrken, men paa dette Punkt mærkede man ingen Betænkelighed ved, at Millionerne flød ud af Statskassen. Her derimod, hvor der er Tale om at give Ministeriet Bemyndigelse til at imødekomme vel underbyggede Krav fra forskellige Egne af Landet om en Forbedring af vore Transportmidler, vil det ærede Medlem have Sagens videre Behandling standset ved en Dagsorden. Jeg nærer ingen Tvivl om, at det høje Ting vil stemme imod denne af det ærede Medlem foreslaaede Dagsorden, jeg anbefaler i hvert Fald, at man gør det.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Forslagsstilleren af den Dagsorden, vi nu behandler, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss), regner temmelig sikkert i sin Tale med en Prisforøgelse af 60 pCt., ligesom han gjorde i Gaar, og som han i Regelen

gør, naar han taler om disse Forhold. Men hvorfor regner det ærede Medlem egentlig dermed? Det, man nemlig først og fremmest maatte faa ud af det ærede Medlems Bemærkninger, var netop, at man intet kunde vide. Det, det ærede Medlem formulerede med største Sikkerhed og bedste Overbevisning, var netop dette, at man intet kunde vide; men saa synes jeg heller ikke, at det ærede Medlem kan have nogen som helst grundet Formodning om, hvorledes Priserne for Jernbanemateriel vil stille sig efter Krigen. Jeg er ikke af den Opfattelse, at Priserne efter Krigen vil stille sig meget højere end i Tiden umiddelbart før Krigen. De meget høje Priser, vi nu regner med, beror først og fremmest paa et uhyre Forbrug og en meget nedsat Produktion. Disse to Faktorer maa stille sig betydelig anderledes, saa snart Krigen er forbi, der vil komme en væsentlig Nedsættelse af hele det Forbrug, der angaar Krigsmateriellet, og en betydelig Forøgelse i Produktionen, idet mange, mange Millioner Hænder Verden over vil blive frigjort til Fremstilling af Produkter af Interesse for det civile Liv. Jeg skal dog ikke bestride Muligheden af, at Forholdene alligevel kan udvikle sig saaledes, at man kommer til at regne med større Priser i det hele. Men saa kommer vi i det hele til at regne med en større Tabel overalt i Verden. Det forekommer mig ikke, at der er noget særlig frygtindgydende i dette Forhold. Thi hvis alle andre Priser er høje og andres Fortjeneste er stor, maa vor ogsaa blive det. Jeg regner i saa Henseende netop de Artikler, som vi fremstiller, for at være nogle af de mest kurante, hvad de for Resten ogsaa er for Tiden.

Det ærede Medlem regner med, at ligesom man hidtil har nøjedes med at bevilge 1 Mill. Kr. om Aaret til Privatbanerne, maatte man ogsaa i Fremtiden nøjes dermed, og i saa Fald vilde man naa Aarstallet 1968, inden disse Baneanlæg blev gennemført. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at hvis ikke netop Krigstilstanden var indtraadt, havde vi ikke længere nøjedes med 1 Mill. Kr. om Aaret. Overvejelserne i saa Henseende var meget langt fremskredet indenfor Ministeriet, og Spørgsmaalet har lejlighedsvis ogsaa været Genstand for Forhandlinger indenfor Finansudvalget. I og for sig vilde man ogsaa nu kunne forøge Tilskuddet. Under disse Forhold spiller det ikke nogen Rolle, om man ofrer nogle faa Millioner mere eller mindre paa disse Anlæg. Allige-